

Na chalupě v Kirrinu

„Mám pocit, jako bychom byli v Kirrinu už celý měsíc,“ řekla Anna, natáhla se a zavrtala nohy do vyhřátého písku. „A přitom jsme sotva přijeli.“

„Máš pravdu, Aničko. Je to zvláštní, jak rychle jsme se v Kirrinu zabydleli,“ přitakal Dick. „Přijeli jsme včera – ale jako bychom tu byli odjakživa. Mám to tady hrozně rád.“

„Doufám, že nám ty tři týdny, které zbývají do konce prázdnin, vydrží počasí,“ řekl Julián a odtáhl se od Tima, který na něj dorážel a chtěl si hrát. „Nech toho, Time. Dej chvilku pokoj. Už jsme se koupali, běhali, hráli jsme si s míčem – to snad stačí. Běž si chytit kraba!“

Tim otráveně zavrčel. Potom našpicoval uši, protože zaslechl cinkání, které přicházelo z cesty, a začal štěkat.

„To bude zmrzlinář, kamaráde,“ řekl Dick. „Dá si někdo zmrzlinu?“

Samozřejmě že chtěli všichni. Anna vybrala peníze a vyrazila s Timem v patách pro zmrzlinu. Vrátila se s pěti balíčky, na které Tim celou cestu neúnavně skákal.

„Myslím, že není nic lepšího než se povalovat na sluníčku v horkém písku, baštit zmrzlinu a mít před sebou ještě tři týdny prázdnin v Kirrinu!“ liboval si Dick.

„Hm, je to senzace,“ přidala se Anna. „Škoda, George, že má tvůj otec dneska hosty. Kdo to vůbec je? Myslíš, že se kvůli nim budeme muset převléknout?“

„Myslím, že ne,“ řekla George. „Time, ty jsi spořádal celou zmrzlinu najednou. Vždyť z toho nemůžeš nic mít!“

„Kdy ti lidé mají vůbec přijít?“ zeptal se Dick.

„Asi v půl jedné,“ odpověděla George. „Mají přijít na oběd, ale tatínek naštěstí řekl mamince, že si nepřejde, aby jeho přátele obtěžovala u oběda horda mlaskajících dětí. A tak se máme objevit v půl jedné, pozdravíme se s hosty a zase hned zmizíme s košíkem plným jídla.“

„Musím uznat, že tvůj otec má čas od času docela rozumné nápady,“ usmál se Dick. „Ta návštěva, to jsou asi vědci jako tvůj táta, ne? Jak se říká – přátel z vědeckých kruhů.“

„Přesně tak. Tatínek pracuje s dalšími dvěma pány na nějakém velkém projektu,“ řekla George. „Jeden z nich je génius, který objevil nějakou úžasnou teorii.“

„A co to je?“ zeptal se Julián a nastavil Timovi ruku, aby mu z prstů olízl zbytky zmrzliny. „Nějaký vesmírný koráb, kterým bychom mohli letět na výlet k Měsíci, nebo nová bomba nebo...“

„Nic takového. Je to něco, co by nám mohlo dát teplo, světlo a energii skoro z ničeho!“ řekla George. „Slyšela jsem otce, jak říkal, že to je nejjednodušší a nejúžasnější myšlenka, se kterou kdo kdy přišel. Je z toho celý pryč. Nazývá to dar lidstvu a je šťastný, že může na něčem takovém pracovat.“

„Strýček Quentin je hrozně chytrý, vid’?“ řekla Anna.

George byla její, Dickova a Juliánova sestřenice a její otec byl jejich strýček. George se ve skutečnosti jmenovala Georgina, ale nikdo jí tak neříkal. Pro své přítelkyňky byla George nebo Jirka.

Jirčin otec byl opravdu velice chytrý, ale George si často přála, aby byl úplně *obyčejný* jako většina tatínků, kteří se svými dětmi hrají kriket a tenis a kterým nevadí dětský křik, smích a hloupé žertíky. Jirčin otec vždycky propadal panice, když mu maminka oznámila, že k nim přijedou bratrance a sestřenice.

„Ty hlučné, zlobivé, ječící děti!“ lamentoval. „Zavřu se ve své pracovně a nevytáhnu odtamtud paty!“

„Jak myslíš, drahý,“ nenechala se jeho manželka vyvést z míry. „Klidně to tak udělej, ale je to zbytečné. Dobře víš, že jsou prakticky celý den venku. George *musí* pobývat čas od času ve společnosti jiných dětí, a já o žádných lepších nevím. Jsou milé a George je má ráda.“

Děti se snažily držet od strýčka pokud možno co nejdál. Snadno se rozčílil, a když se zlobil, křičel, až mu nabíhaly žíly na krku. Nedalo se nic dělat. Byl to svým způsobem génius, a jak říkal Julián, géniové už bývají takoví.

„Tihle géniové by byli schopni v návalu vzteku vyhodit celý svět do povětří,“ poznamenal Julián zachmuřeně.

„Doufám, že jednou nevyhodí do povětří *mě*, až bouchnu dveřmi nebo nechám Tima štěkat,“ řekla George.

„No nevím, nějak se musí udržovat ve formě,“ zašklebil se Dick.

„Nech toho,“ okřikla ho George. „Nepůjde se někdo koupat?“

„Ani ne. Ale lehl bych si na kraj moře a nechal se omývat vlnami,“ řekl Dick. „Už jsem úplně upečený.“

„To by nemuselo být špatné,“ souhlasila Anna. „Ale voda se bude zdát strašně studená, když jsme tak rozpálení.“

„Jde se!“ zavelel Dick a zvedl se. „Než vyplážnu jazyk a budu funět jako Tim.“

Všichni sešli dolů k vodě, lehli si na samý kraj moře a čekali na první vlnu. Anička vykřikla:

„Au, voda je jako led! Já to věděla. Raději si sednu.“

Za chvíli se všichni osmělili a leželi celým tělem ve vlnách. Po mokřém písku klouzali stále dál a dál do vody. Cítili, jak se jich moře dotýká svými chladi-vými prsty, a bylo jim dobře.

Tim najednou zaštěkal. Nebyl ve vodě, ale stál na samém krajíčku moře. Nepovažoval pobyt ve vlnách za nezbytně nutný. George zvedla hlavu.

„Co se děje? Nikoho nevidím.“

Ale Dick také něco zaslechl. Rychle se posadil. „Sakra, to byl nějaký gong. A znělo to jako náš gong!“

„Ale vždyť ještě *nemůže* být čas k obědu,“ lekla se Anna.

„Bojím se, že ano,“ vyskočil Julián. „To je tak, když si člověk zapomene hodinky v kapse bundy. Čas v Kirrinu utíká daleko rychleji než kdekoli jinde.“

Vyběhl po břehu a vytáhl z bundy hodinky. „Je jedna!“ vykřikl. „Dokonce už minuta po jedné. Hod’te se-bou, jdeme pozdě!“

Všichni se lekli.

„To je nadělení!“ řekla George. „Máma bude naštvaná. Ta návštěva už určitě přišla.“

Děti posbíraly svršky a hnaly se po pláži k domovu. Chalupa naštěstí nebyla daleko, a tak brzy proběhly předními vraty. Stál tam velký vůz, jeden z nejnovějších amerických modelů. Ale nebyl čas na podrobnou prohlídku.

Ve dveřích děti narazily na Jirčinu maminku, která nebyla právě v nejlepší náladě.

„Promiň, teto Fanny,“ omlouval se Julián. „Je to moje vina. Nikdo jiný neměl s sebou hodinky.“

„Opravdu je tolik hodin?“ ptala se Anna. „Už se obědvá? Nemáme si vzít košík s jídlem a rychle zase zmizet, abychom nerušili?“

„Ne, ne,“ řekla teta. „Strýček je naštěstí stále ještě zavřený v pracovně s těmi Američany. Už jsem se je snažila přivolat gongem, ale myslím, že mě vůbec neslyšeli. Alespoň že už jste tady. Strýček by byl mrzutý, kdyby vás nemohl představit svým přátelům.“

„Ale tatínkovi přátelé na nás většinou nejsou zvědaví,“ podivila se George.

„Tentokrát je to něco jiného. Jeden z nich má dceru. Myslím, že je o trochu mladší než vy dvě. Chtěl vás vidět, protože jeho holčička začne po prázdninách chodit k vám do školy.“

„Dobře, dáme se tedy trochu do pořádku,“ řekl Julián, ale v té chvíli se otevřely dveře od pracovny a v nich se objevil strýček se dvěma muži.

„Tady je máme! Ahoj, mládeži!“ zahlaholil jeden z nich.

„Děti se zrovna vrátily z pláže a ještě se nestihly upravit,“ ozvala se teta Fanny. „Snad bychom měli počkat, než...“

„U všech rohatých, to je nesmysl,“ přerušil ji Američan. „V životě jsem neviděl tak milé a upravené děti. Vypadají prostě *senza!*“

Mluvil s americkým přízvukem a usmíval se od ucha k uchu. Dětem se zalíbil na první pohled.

„Jsou všechny vaše?“ obrátil se k Jirčině otci. „Věřím, že jste na ně náležitě pyšný. Jak jsou krásně opálení. Kéž by Berta vypadala jako oni!“

„Všechny nejsou moje,“ bránil se strýček Quentin, upřímně zděšený při pomyšlení, že by tomu tak mohlo být. „Moje je jen tohle dítě,“ řekl a ukázal na George. „Ti ostatní jsou synovci a neteř.“

„Máte prima kluka,“ řekl Američan a pocuchal Jirce krátké husté kudrny.

George nesnášela, když jí někdo sahal na vlasy, ale tomu Američanovi to odpustila, protože si ji spletl s klukem, a šťastně se usmála.

„Naše Berta začne chodit k vám do školy. Že se o ni postaráš?“ otočil se k Aničce. „Ze začátku bude asi trochu vystrašená.“

„To víte, že se o ni postarám,“ slíbila Anička a zahleděla se do usměvavé tváře velkého, hlučného Američana. Vůbec nevypadal jako vědec. Ten druhý byl úplně jiný. Měl kulatá záda a nosil brýle, v nichž vypadal jako sova. Stejně jako strýček Quentin se občas zahleděl do dálky a vůbec nic kolem sebe nevnímal.

Strýček usoudil, že už toho bylo dost, a tak poslal děti pryč. „Pojďme k obědu,“ pobídl své kolegy.

Vydali se do jídelny, ale velký Američan zůstal pozadu, sáhl do kapsy, vytáhl libru a podal ji Aničce.

„To je na útratu,“ řekl. „A buďte hodní na moji Bertu.“